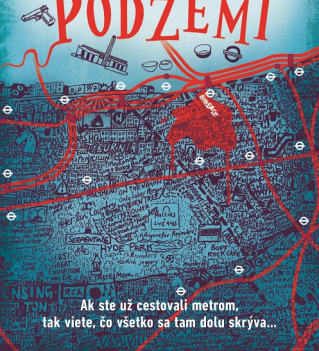

BEN AARONOVITCH

ŠEPOT V PODZEMÍ

Ak ste už cestovali metrom,
tak viete, čo všetko sa tam dolu skrýva...

ŠEPOT V PODZEMÍ

BEN AARONOVITCH

ŠEPOT V PODZEMÍ

Z angličtiny preložila
OLGA KRALOVIČOVÁ

slovar

Copyright © 2012 by Ben Aaronovitch
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023
Translation © Oľga Kralovičová 2023
Design © www.patrickknowlesdesign.com

ISBN 978-80-556-6054-6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Na pamiatku Blaka Snydera (1957 – 2009),
ktorý zachránil nielen mačku, ale aj spisovateľa,
hypotéku a kariéru.*

Keď sa triasli od strachu, hovoril som im:
„Aká je vaša úbohá kniha,
alebo dotyk špičky Feidiovho dláta,
vďaka čomu mramor môže vyzerat'
popri tejto našej oblude, ktorá večnosť ležala
v hĺbkach snívajúcej zeme,
až kým sme ju nevytiahli s radosťou a výkrikmi
a zrodila sa pod kladivom?“

„Lokomotíva“ Alexander Anderson

Nedela

1

Tufnell Park

V lete som urobil chybu, keď som mame povedal, čím sa žijím. Nie, že som policajt, to, pravdaže, vedela, lebo bola na mojej promócií v Hendone, ale to, že pracujem pre oddelenie metropolitnej polície, ktoré má dočinenia s nadprirodzenými javmi. V hlave si to preložila tak, že som lovec čarodejníc, čo je fajn, lebo mama, ako väčšina ľudí zo západnej Afriky, považuje lov čarodejníc za úctyhodnejšie povolanie, než byť policajtom. V neočakávanom výbuchu materskej pýchy opisovala moju novú kariéru všetkým svojim kamarátkam a príbuzným, pričom táto skupina podľa mojich odhadov predstavovala pri najmenšom dvadsať percent príslušníkov sierraleonskej prisťahovaleckej komunity v Spojenom kráľovstve. Patril medzi nich aj Alfred Kamara, ktorý býval na rovnakom sídlisku ako mama, a jeho trinásťročná dcéra Abigail. Tá v poslednú nedeľu pred Vianocami dospela k záveru, že sa k nim musím prísť pozrieť, vraj našla ducha. Mamu otravovala tak dlho, až nakonkon kapitulovala a zavolala mi na mobil.

Veľmi ma tým nepotešila, lebo nedeľa je jeden z mála dní, keď ráno netrénujem na strelnici, a plánoval som si chvíľu poležať a potom ísť pozerať futbal do krčmy.

„Tak, kde je ten duch?“ prihovoril som sa Abigail, keď mi otvorila.

„Ako to, že ste dvaja?“ čudovala sa drobná chudá miešanka so svetlou kožou, čo v zime nadobudla žltkastý odtieň.

„Toto je moja kolegyňa Lesley Mayová,“ povedal som.

Abigail si Lesley podozrievavo prezerala.

„Prečo máte masku?“

„Pretože mi odpadla tvár.“

Abigail nad tým chvíľu uvažovala a potom prikývla.

„Okej.“

„Kde ho máš?“ spýtal som sa.

„V škole.“

„Tak ideme,“ zavelil som.

„Čo? Teraz?“ žasla. „Veď mrzne.“

„To vieme,“ prikývol som. Bol to jeden z tých pochmúrnych sivých zimných dní, keď si zlomyselný studený vietor vytrvalo nachádza cestu do každej škáry vášho oblečenia. „Tak ideš, alebo nie?“

Venovala mi typický nepriateľský pohľad pubertiačky, ale nebol som ani jej matka, ani učiteľ. Nechcel som od nej, aby niečo robila, chcel som ísť domov a sledovať futbal.

„Ako chceš,“ pokrčil som plecami a zvrtol sa.

„Počkajte,“ zastavila nás. „Hneď prídem.“

Keď som sa otočil, zabuchla mi dvere pred nosom.

„Ani nás nepozvala dnu,“ poznamenala Lesley. Tým, že vás niekto nepozve dnu, zaškrtaťva políčko podozrivého správania na tikete binga, ktorý každý policajt nosí v hlave a ktoré obsahuje aj políčko označujúce „príliš bojového psa“ a prirýchle predloženie alibi. Keď si všetky tieto políčka zaškrtnete, vyhráte bezplatnú návštevu miestnej policajnej stanice.

„Je nedeľa ráno,“ povedal som. „Jej tatko je asi ešte v posteli.“

Rozhodli sme sa počkať dole v aute, kde sme si krátili čas prehrabávaním sa v rôznych obaloch a vrecúškach s jedlom na sledovačky, čo sa tam za rok nahromadili. Objavili sme celú rolku tvrdých ovocných cukríkov a Lesley ma práve donútila otočiť sa, aby si mohla nadvihnúť masku a jeden zjesť, keď nám Abigail zaťukala na okno.

Abigail, rovnako ako ja, zdedila vlasy po tom nesprávnom rodičovi, ale keďže som bol chalan, vlasy mi jednoducho oholili na ježka, ale ju tatko vláčil po kaderníckych salónoch, príbuzných a nadšených susedoch v snahe skrotiť ich. Keď jej ich rozpletali, zapletali alebo žehlili, neustále hundrala a ošivala sa, ale tatko bol pevne rozhodnutý, že ho jeho dieťa nebude na verejnosti zahanbovať. To všetko však skončilo, keď dovŕšila jedenásť rokov a pokojne oznámila, že na rýchlej predvoľbe na mobile má aj linku detskej dôvery a ten, kto sa k nej priblíži s chemickými narovnávačmi, žehličkou alebo sa jej, nedajbože, pokúsi vlasy predĺžiť, bude musieť svoje konanie vysvetľovať sociálke. Od tej chvíle si zväčšujúce sa afro sťahovala na zátylku do drdola. Bol priveľký a nevopchal sa jej pod kapucňu ružovej zimnej bundy, takže nosila o niekoľko čísel väčšiu rastafariánsku čiapku, v ktorej stelesňovala rasistický stereotyp zo sedemdesiatych rokov. Moja mama hovorievala, že tie vlasy sú škandál, ale ja som si všimol, že jej vďaka tej čiapke nemrholí do tváre.

„Čo máš s Jaguárom?“ spýtala sa ma, keď som ju pustil na zadné sedadlo.

Môj šéf má skutočný Jaguár MK2 s 3,8 litrovým motorom, čo sa stal súčasťou miestneho folklóru, lebo som ho občas zaparkoval na sídlisku. Veterána značky Jaguár považovali za suprový aj deti internetovej generácie, zatiaľ čo jasnooran-

žový Focus ST, v ktorom som momentálne jazdil, bol len ďalšia Fordka, akých tu bolo plno.

„Zakázali mu ho,“ povedala Lesley. „Kým nezloží dodatočnú vodičskú skúšku.“

„To preto, že si skončil so sanitkou v rieke?“ vyzvedala Abigail.

„Ja som s ňou neskončil v rieke.“ Vyšli sme na Leighton Road a opäť som sa vrátil k tomu duchovi. „Kde je tá škola?“

„Nie je priamo v škole,“ upozornila ma. „Ale pod ňou – kde vedú železničné koľajnice. A je to chlap.“

Škola, o ktorej hovorila, bola miestna Všeobecná základka alebo, ako by ma opravil Nightingale, miestna Všeobecná základná škola Acland Burghley, kde získavali vzdelanie nespočetné generácie obyvateľov z peckwaterského sídliska vrátane mňa a Abigail. Či v poradí, aké Nightingale považuje za správne, Abigail a mňa. Hovorím nespočetné, ale postavili ju koncom šesťdesiatych rokov, takže v skutočnosti mohli byť tie generácie maximálne štyri.

Nachádzala sa v tretine kopca Dartmouth Park Hill a očividne ju navrhol nejaký nadšený obdivovateľ Alberta Speera, najmä jeho neskorej práce na monumentálnom opevnení Atlantického valu. Škola s tromi vežami a mohutnými betónovými stenami mohla pokojne dominovať strategickej päťramennej križovatke v Tufnell Parku a zabrániť akejkoľvek rýchlej operačnej jednotke islingtonskej ľahkej pechoty v postupe po hlavnej ceste.

Voľné parkovacie miesto som našiel na Ingestre Road za školským areálom. S vrzgotom sme kráčali k pešej lávke za školou vedúcej ponad železničnú trať.

Boli tam dva páry koľajníc, tie na južnej strane sa ponárali do brázdy asi o dva metre nižšej než koľajnice na sever-

nej strane. To znamenalo, že na starej lávke sme museli zdolat dve samostatné klzké schodiská a až potom sme mohli nakuknúť cez drôtený plot.

Školské ihrisko a telocvičňa boli postavené na betónovej plošine, ktorá premostovala obe trate. Z lávky a v súlade s celkovým vzhľadom tohto miesta vyzerali takmer ako vchod do dvoch ponorkových krytov.

„Sem dole,“ ukázala do ľavého tunela Abigail.

„Ty si zliezla na koľajnice?“ spýtala sa Lesley.

„Dávala som pozor.“

Lesley nebola dva razy nadšená a ani ja nie. Železnice zabíjajú. Šesťdesiat ľudí ročne skončí svoj život na koľajniciach – jediné pozitívum je, že v tom prípade prechádzajú do kompetencie Britskej dopravnej polície a prestávajú byť môj problém.

Prv než patrične vyškolený policajt urobí niečo také hlúpe ako napríklad to, že vstúpi na železničné koľaje, musí vyhodnotiť riziká. V súlade s predpismi by som mal zavolať BDP, nech pošlú bezpečnostný pátrací tím, čo by mohol alebo nemusel uzatvoriť danú trať a vykonať ďalšie preventívne opatrenia, ktoré by nám umožnili pátrať po duchovi. Keby sme BDP nezavolali a Abigail by sa niečo stalo, mohol by som sa rozlúčiť s kariérou a vzhľadom na to, že jej otec je staromódny západoafrický patriarcha, tak aj so životom.

Keby sme však BDP zavolali, nastal by problém s vysvetľovaním, po čom pátram, a vysmiali by sa mi. Ako to majú mladí muži odjakživa v povahe, dal som prednosť riziku smrti pred ponížením.

Lesley navrhla, aby sme sa aspoň pozreli na cestovný poriadok.

„Je nedeľa,“ skonštatovala Abigail. „Celý deň prebiehajú nejaké technické práce.“

„Ako to vieš?“ spýtala sa Lesley.

„Lebo som si to overila. Prečo vám odpadla tvár?“

„Pretože som priveľmi otvárala ústa,“ povedala Lesley.

„Ako sa dostaneme dole?“ ozval som sa.

Po oboch stranách trate boli na lacnej železničnej pôde postavené sídliská. Na severnej strane za vežiakom z päťdesiatich rokov bolo premáčané trávnaté priestranstvo lemované kríkmi a za nimi drôtený plot. Tunel v kroví, veľkosťou tak pre dieťa, viedol k otvoru v plote a koľajniciam za ním.

Čupli sme si a vydali sa cezeň za Abigail. Lesley sa chichotala, keď mi do tváre švihli dva mokré konáre. Zastavila sa, aby si prezrela diery v plote.

„Nie je vystrihaná,“ vyhlásila. „Zdá sa mi vydratá – možno od líšok.“

Pri plote bola hrbka mokrých vrecúšok od čipsov a prázdnych plechoviek od koly, ktoré dažďová voda priplavila k plotu. Lesley ich odhrnula špičkou topánky.

„Feťáci toto miesto zatiaľ neobjavili. Nie sú tu žiadne ihly.“ Pozrela sa na Abigail. „Ako si o tej diere vedela?“

„Vidieť ju z lávky.“

Držali sme sa čo najďalej od trate a zamierili popod lávku k betónovému ústiu tunela pod školou. Steny boli počmárané grafitmi. Písmená starostlivo nasprejované vyblednutými základnými farbami prekryli narýchlo nasprejované alebo namaľované tagy. Myslím, že aj napriek niekoľkým svastikám by to tu na admirála Dönitza neurobilo veľký dojem.

Aspoň nám nemrholilo na hlavy. Bolo tam cítiť moč, ale zapáchal štipľavejšie ako ľudský – usúdil som, že je pravde-

podobne líščí. Široký tunel s plochým stropom a betónovými stenami pôsobil ako opustené skladisko.

„Kde to bolo?“ pozrel som na Abigail.

„V strede, tam, kde je tma,“ odpovedala.

No jasné, pomyslel som si.

Lesley sa Abigail spýtala, prečo tam vôbec liezla.

„Chcela som vidieť Rokfortský expres. Ale nie ten skutočný,“ dodala rýchlo. Ten je predsa vymyslený, no nie? Takže je jasné, že to nie je skutočný Rokfortský expres. No jej kamarátka Kara, čo býva v byte s výhľadom na trať, hovorila, že občas tam vídava parnú lokomotívu – lebo tak sa to volá, však –, o ktorej si myslela, že ju použili ako Rokfortský expres.

„Viete, ten vo filmoch.“

„A z lávky sa to nedalo sledovať?“

„Prechádza strašne rýchlo. Musím spočítať kolesá, lebo vo filmoch je to GWR 4900 triedy 5972, čo znamená usporiadanie 4-6-0.“

„Nevedel som, že si milovníčka vlakov,“ prehodil som.

„Nie som,“ buchla ma do ruky. „Takí zbierajú len čísla, no tu šlo o overenie teórie.“

„Videla si ten vlak?“ pozrela sa na ňu Lesley.

„Nie. Ale videla som ducha. Preto som zháňala Petra.“

Spýtal som sa jej, kde toho ducha videla, a ukázala nám čiary, čo tam nakreslila kriedou.

„A si si istá, že sa to objavilo tu?“ zamračil som sa.

„Bol to muž, stále ti to hovorím.“

„No teraz tu nie je.“

„Jasné, že nie. Keby tu bol stále, už by ho nahlásil aj niekto iný.“

To bola dobrá námietka. Povedal som si, že po návrate do Pavilónu musím prezrieť hlásenia. Pri všeobecnej knižnici som

našiel služobnú miestnosť s kartotékami plnými papierov z obdobia pred druhou svetovou vojnou. Boli medzi nimi aj zošity s množstvom ručne písaných záznamov o pozorovaní duchov. Usúdil som, že pátranie po duchoch bolo obľúbenou činnosťou dospievajúcich budúcich čarodejníkov.

„Odfotila si si ho?“ spýtala sa Lesley.

„Telefón a všetky ostatné veci som mala pripravené na vlak,“ povedala Abigail. „Kým mi doplo, že by som ho mala odfotiť, bol preč.“

„Cítiš niečo?“ pozrela sa na mňa Lesley.

Keď som prešiel na miesto, kde stál duch, pocítil som chlad, závan butánu pokrývajúci líščí moč aj mokrý betón, niečo ako chichot kresleného psa Muttleyho a dutý hrdelný hrmot skutočne veľkej dieselovej lokomotívy.

Mágia zanecháva stopy. Odborný výraz je *vestigia*. Najlepšie ich absorbuje kameň a najslabšie živé bytosti. Betón je skoro rovnako dobrý ako kameň, ale aj tak môžu byť stopy slabé a takmer neodlíšiteľné od vašej vlastnej fantázie. Ak chcete praktikovať mágiu, základnou schopnosťou je naučiť sa rozlišovať, čo je čo. Chlad mohlo spôsobiť počasie a ten chichot, či už bol skutočný, alebo to bola len fantázia, mal pôvod u Abigail. Zápach propán-butánu a rachotenie lokomotívy naznačovali dobre známu tragédiu.

„Tak čo?“ spýtala sa Lesley. Vo *vestigiach* som šikovnejší ako ona a nielen preto, že som učňom dlhšie.

„Niečo tu je. Nechceš rozsvietiť?“

Lesley vytiahla batériu z mobilu a povedala Abigail, aby urobila to isté.

„Pripojená batéria môže zničiť čip,“ vysvetlil som, keď zaváhala. „No ak to nechceš urobiť, nemusíš. Je to tvoj mobil.“

Napokon vytiahla vlašajší model Ericssonu, skúseným pohybom ho otvorila a vybrala baterku. Kývol som Lesley – môj mobil mal manuálny vypínač, čo mi nainštaloval bratranec, ktorý odblokováva mobily už od dvanástich.

Lesley natiahla ruku, vyslovila kúzelné slovo a vytvorila svetelnú guľu veľkosti golfovej loptičky. Vznášala sa jej nad otvorenou dlaňou. Tým kúzelným slovíčkom bolo v tomto prípade *lux* a hovorovo sa kúzlo nazýva *pseudosvetlo* – je to prvé kúzlo, ktoré sa človek naučí. Z Lesleinho pseudosvetla sa šírila perleťová žiara vrhajúca tieň na betónové steny.

„Pána!“ zvolala Abigail. „Vy fakt viete čarovať.“

„Tam je,“ ukázala prstom Lesley.

Pri stene sa zjavil nejaký mladík. Beloch, mohol mať tak asi dvadsať a neprirodzene blondavé vlasy mal tužidlom vyčesané do ostrých bodlín. Mal lacné biele tenisky, džínsy a krátky pracovný kabát. Práve starostlivo sprejoval oblúk. Sykot spreja bolo sotva počuť, nikde nebola ani stopa po čerstvom grafiti. Keď prerušil prácu a zatriasol nádobkou, ozval sa iba tlmený rachot.

Lesleino pseudosvetlo pohasínalo a červenelo.

„Trochu pridaj,“ povedal som jej.

Sústredila sa a pseudosvetlo sa opäť rozžiarilo, no potom zase pohaslo. Syčanie znelo odrazu silnejšie, zbadal som už aj to, čo mladík kreslí. Nebol to žiaden troškár – napísal vetu začínajúcu už pri vchode do tunela.

„Buďte šľachetní ku...“ čítala Abigail. „Čo to má znamenať?“

Priložil som si prsty k perám a rýchlo pozrel na Lesley. Naklonila hlavu, aby mi dala najavo, že v prípade potreby udrží kúzlo aj celý deň – niežeby som jej to dovolil. Vytiahol som štandardný policajný zápisník a pripravil si pero.

„Prepáčte,“ povedal som svojím najdokonalejším policajným hlasom. „Mohli by sme sa porozprávať?“ V Hendone tento hlas dokonca vyučujú. Cieľom je dosiahnuť tón, čo prenikne cez alkoholický opar, agresivitu alebo prípadný pocit viny, v ktorom sa môže dotyčný občan zmietať.

Mladík mi nevenoval pozornosť. Z vrecka kabáta si vytiahol druhý sprej a začal tieňovať okraje veľkého K. Skúsil som to ešte dva razy, ale zdalo sa, že sa sústreďuje len na dokončenie slova KAŽDĚMU.

„Hej, zlato!“ zvolala Lesley. „Odlož to, otoč sa a rozprávaj sa s nami.“

Syčanie prestalo, mladík si vložil spreje späť do vreciek a otočil sa. Mal bledú hranatú tvár a oči skryté pod tónovanými okuliarmi v štýle Ozzyho Osbournea.

„Mám prácu,“ odvrkol.

„To vidíme,“ odpovedal som a ukázal mu policajný preukaz. „Ako sa voláš?“

„Macky. Mám prácu.“ A otočil sa k stene.

„Čo to robíš?“ spýtala sa Lesley.

„Robím svet lepším.“

„Je to duch,“ šepľala Abigail neveriacky.

„Sama si nás k nemu priviedla,“ povedal som.

„Áno, ale keď som ho videla, bol bezvýraznejší,“ namietla. „Oveľa bezvýraznejší.“

Vysvetlil som jej, že ho vyživuje mágia, čo vytvára Lesley. To viedlo k otázke, ktorej sa vždy desím.

„A čo je to teda tá mágia?“ vyzvedala Abigail.

„Netušíme. Nie je to žiadna forma elektromagnetického žiarenia. To jediné viem.“

„Možno sú to mozgové vlny,“ nadhodila.

„To asi nie, pretože tie by boli elektrochemické, a keby ti vychádzali z hlavy, prejavili by sa aj nejakou fyzicky.“ Takže to skrátka pripíšeme pôsobeniu vílieho prachu alebo kvantovému prepleteniu, čo je to isté, čo vílí prach, len je v tom slovo kvantový.

„Porozprávame sa s tým chlapom alebo nie?“ spýtala sa Lesley. „Lebo inak to nechám zhasnúť.“ Pseudosvetlo jej poskočilo nad dlaňou.

„Hej, Macky!“ zvolal som. „Na slovíčko.“

Otočil sa od svojho diela – práve dokončoval tieňovanie písmena U v slove KAŽDÉMU.

„Nemám čas. Robím svet lepším.“

„A ako to plánuješ dosiahnuť?“

Macky spokojne dopísal písmeno U a odstúpil, aby sa pokochal svojím výtvorom. Všetci sme si dávali pozor, aby sme stáli čo najďalej od koľajníc, ale Macky buď riskoval, alebo, čo bolo pravdepodobnejšie, na ne zabudol. Všimol som si, ako Abigail naznačila perami *doriti*, keď si uvedomila, čo bude nasledovať.

„Pretože,“ začal Macky a vtom doňho vrazil ten prízračný vlak.

Prehnal sa okolo nás neviditeľný a tichý, iba so závanom horúčavy a zápachom nafty. Mackyho odhodilo z koľajníc, bezvládne pristál tesne pod písmenom A v slove ŠLACHETNÍ. Ozval sa chrapot a asi dve sekundy sa mu triasla noha. Potom znehybnel. Vzápätí zmizol a s ním aj jeho grafiti.

„Už ho môžem zhasnúť?“ spýtala sa Lesley. Pseudosvetlo zostávalo slabé – Macky z neho stále odčerpával energiu.

„Ešte chvíľku,“ povedal som.

Počul som tichý rachot, a keď som sa obzrel k ústiu tunela, zbadal som priehľadnú postavu, ktorá začala sprejovať obrys buclátého písmena B.

Cyklický, napísal som si do zápisníka, *opakujúci sa – neživý?*

Naznačil som Lesley, že môže zhasnúť pseudosvetlo, a Macky zmizol. Abigail sa opatrne pritisla k stene a prizerala sa, ako sme s Lesley rýchlo skúmali pás zeme pri trati. Na polceste ku vchodu som z piesku a podkladového štrku vytiahol zaprášené polámané zvyšky Mackyho okuliarov. Podržal som ich a zavrel oči. Pokiaľ ide o *vestigia*, kov aj sklo sú nevyspytateľné, no napriek tomu som zachytil slabý náznak niekoľkých taktov sóla na elektrickú gitaru.

K okuliarom som si urobil poznámku – fyzické potvrdenie o existencii ducha – a premýšľal som, či si ich mám vziať domov. Bude mať na ducha nejaký vplyv, keď z miesta odnesieme niečo, čo je jeho neoddeliteľnou súčasťou? A ak to ducha poškodí alebo zničí, záleží na tom? Je duch osoba?

Zo všeobecnej knižnice som neprečítal ani desať percent kníh o duchoch. Vlastne, väčšinou čítam iba učebnice, čo mi zadáva Nightingale, a publikácie ako Wolfe a Polidori, na ktoré natrafím pri vyšetrovaní. No z toho, čo som prečítal, je zrejmé, že postoje oficiálnych čarodějníkov k duchom sa časom menili.

Sir Isaac Newton, zakladateľ modernej mágie, ich podľa všetkého považoval za nepríjemné odpútanie od krásy jeho pekného čistého vesmíru. V sedemnástom storočí existovali horúčkovité snahy klasifikovať ich rovnako ako rastliny či živočíchy a v dobe osvietenstva sa viedli mnohé vážne diskusie o slobodnej vôli. Viktoriáni sa precízne delili na tých, ktorí duchov považovali za duše, čo treba spasiť, a tých, ktorí ich vnímali ako určitú formu duchovného znečistenia, ktorej sa treba zbaviť – pomocou exorcizmu. V tridsiatych rokoch devätnásteho storočia, keď sa objavila relativita a kvantová teória, aby rozhegali kožené čalúnenie Pavilónu, boli špekulácie búrlivej-

šie a niektorí ľudia sa úbohých starých duchov chopili ako vhodných testovacích subjektov pre všemožné magické experimenty. Panovala všeobecná zhoda, že sú sotva viac ako gramofónové záznamy minulých životov, a preto sa tešili rovnakému etickému statusu ako vínne mušky v genetickom laboratóriu.

Spýtal som sa na to Nightingala, lebo bol pri tom, ale odpovedal mi, že v tých časoch netrávil v Pavilóne veľa času. Vraj sa pohyboval po impériu a aj mimo neho. Vyzvedal som, čo robil.

„Spomínam si, že som písal množstvo hlásení, ale nikdy som si nebol celkom istý, aký mali účel.“

Nemyslel som si, že sú to duše, ale kým nezistím, čo sú zač, radšej sa budem držať etického správania. V mieste, ktoré Abigail označila, som odhrnul štrk, vyhlúbil jamku a okuliare zahrabal. Poznačil som si čas a miesto s tým, že v Pavilóne to prepíšem do protokolu. Lesley zaznamenala, kde sa nachádzala diera v plote, ale Britskú dopravnú políciu som zavolať ja, keďže Lesley bola oficiálne na nemocenskej.

Abigail sme kúpili Twix a kolu a musela nám sľúbiť, že sa už k trati nepriblíži, bez ohľadu na Rokfortský expres. Dúfal som, že Mackyho koniec ju od ďalších návštev tunela odradil. Vysadili sme ju doma a vydali sa na Russell Square.

„Ten kabát jej bol dosť malý,“ podotkla Lesley. „A ktorú pubertiačku zaujímajú parné vlaky?“

„Myslíš, že u nich doma nie je nič v poriadku?“ spýtal som sa. „Mama nikdy nič nespomínala.“

Lesley si strčila ukazovák pod dolný okraj masky a poškriabala sa.

„Došľaka, vôbec to nie je hypoalergénne.“

„Môžeš si ju zložiť,“ navrhol som. „Už sme skoro tam.“

„Myslím, že by si to mal nahlásiť sociálke.“